

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Διότι, με όλην του την μεταμόρφωσιν, ο «Ρ» εφοβείτο να εύρεθῆ πάλιν ἀντιμέτωπος με τὸν νεαρόν ν τ ε τ ε κ τ ι δ .

—'Αν τοῦ ἐτηλεφωνοῦσα; ἐσυλλογίσθη. Ναι, ναι! εἶνε μία λαμπρὰ ἰδέα. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω!

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ «Ρ» εἰτήρησε εἰς ἓν ταχυδρομικὸν γραφεῖον καὶ ἐζήτηε νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενδοχεῖον.

—'Αλλο! ἀλλο!... με τὸν μαρκήσιον Δερινὸ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δώλω; ἤρξεν ὁ κλέπτης.

Καὶ ἁμέσως, με σαρκαστικὸν τόνον, προσέθετε:

—'Εμ' ἐγὼ, ὁ «Ρ»!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τηλεφωνικοῦ σύματος, ὁ μαρκήσιος ἀνεπήδησε καὶ ὁ Βωτιῆ, ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον, ἤκουσε τὰ παράδοξα, τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια:

ενα εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφίση ὁ πυρετός· ἐγὼ ἐλπίζω!

—Γιατί δὲν ξέρεις; δὲν μπορεῖς νὰ ξέρης; ἐστέναξεν ὁ μαρκήσιος. Εἶνε ἓνα πρᾶγμα ποῦ ἀγνοεῖς.

—'Απεναντίας ξέρω... ξέρω τὰ πάντα! ὑπέλαθεν ὁ νέος, προσφέρον τὰς λέξεις ἀργὰ καὶ ἀτενίζων τὸν μαρκήσιον.

—Ξέρεις παιὸς εἶνε ὁ «Ρ»;

—Ξέρω διότι ὁ «Ρ» εἶνε υἱὸς σκς, κύριε Δερινὸ!

—Τὸ ξέρεις; Καὶ ποιὸς τοῦ τοῦ εἶπε;

—Αὐτός ὁ ἴδιος.

—Σοῦ εἶπε ἀλήθην τί τὰ θέλει ἐκεῖνα τὰ γράμματα;

—Καὶ αὐτὸ, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς. Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Μακρὰ σιγὴ διεδέγη αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν. Κατόπιν ὁ μαρκήσιος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μωρίς Ζιλλάρ καὶ με τρέμουσαν φωνὴν τῷ εἶπε:

—Εἶσαι καλὸ παιδί, Μωρίς. Χάρης εἰς σέ, ἔχω ἀκόμη μίαν μικρὰν ἐλ-

τὴς δυστυχούς μου συζύγου, ποῦ δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀλλάξῃ τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς του, δὲν ἀνετραχῆ εἰς τὸν πύργον ποῦ ἔχομεν εἰς τὸ Στραπεῖ, πλησίον τῆς Ρουένης, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν ἐντίμων χωρικῶν τῶν περιχώρων, ἔπου ἔμεινεν ἕως τὰ ἑπτὰ του χρόνια.

«Εἶται ὁ υἱὸς μου ἐστερήθη μικρῶς τῶν μαθημάτων ἐκεῖνον καὶ τῶν συμβουλῶν ποῦ μόνον μία μητέρα γινώσκει νὰ δώσῃ, καὶ διὰ τὸ λάθος αὐτὸ πολλὰκις μετενόησα, μελονότι τὸ ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη. Ὅταν τὸ παιδί ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον, παρατηρήσαμεν, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, τὸ παράδοξόν τοῦ χαρακτήρος του· καὶ ὁ Ροδόλφος εἶχε γίνῃ πεισματάρης, ἀνυπότακτος καὶ τυραννικὸς εἰς τὸν ὑπερτάτον βαθμόν.

Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα, κατελαμβάνετο ἀπὸ παράφορον θυμὸν, ἐκυλιέτο κάτω κ' ἐξερῶνιζε σὺν τρολλός.

«Ἠλπίζαμεν, ὅτι ἡ κατάστασις αὐτὴ θὰ μεταβάλλετο με τὴν ἡλικίαν· ἀλλὰ, ἀλλοίμονον! ἀντὶ νὰ διορθωθῇ, ὁ Ροδόλφος ὄλονεν ἐχειροτέρευσε. Καὶ

ἔγχεσ παραβιάσεως. Τὸ ἀνοίγω. Ἐλείπαι πάλιν δύο ναπολεόνια!

«Τὴν ἴδιαν στιγμὴν εἶδεν τὸν κωμαριέρην νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν νὰ μιλήσῃ κρυφὰ εἰς τὸν ἀμαζῆν, παλαιὸν αὐτὸν ὑπηρέτην, ποῦ τοῦ εἶχα κάθε ἐμπιστοσύνην.

«'Αν ὁ κλέπτης εἶπε τίποτε εἰς τὸν ἀμαζῆν, δὲν θάρροῦσα νὰ τὸ μάθω, ἐσυλλογίσθη, καὶ με μίαν πρόφασιν τὸν ἐφώνησα. Ἄλλ' ὅταν τὸν ἠρώτησα τί τοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγων ὁ κωμαριέρης, ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔδειξε τόσον στυγνοχωρίαν, μ' ἐκρύταξε με τόσον τρόπον, ὥστε δὲν ἐπέμεινα περισσότερον καὶ τὸν ἄουσα, πεπεισμένης σχεδὸν ὅτι ἡ ἐνοχὸς ἦτον ὁ νέος μου ὑπηρέτης.

«Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' οὐτερόρω' διὰ νὰ διώξω καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἐμπιστὸν τοῦ ἀμαζῆν. Πρὸς τοῦτο, κατὰ τὰς πέντε τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάξῃ, ἐ-

ξαπλώθηκα εἰς μίαν πολυθρόναν τοῦ γραφείου μου, χωρὶς νὰ νάψω οὔτε φῶς οὔτε σιγήν. Ἐπερίμενα... Μετὰ μίαν ὥραν ἡ θύρα ἀνοίγετο σιγὰ-σιγὰ καὶ εἰς τὸ σκότος, ἀκούω τὰ βήματα κάποιου ποῦ εἰσέρχεται· καὶ προχωρεῖ πασατυτά.

«Κατόπιν τρίζει ἓνα σπέρτο καὶ εἰς τὴν φλόγα τὸν ἐλέπω θέαμα ποῦ με παγώνει. Ὁ Ροδόλφος, ὁ υἱὸς μου, εἶχε νὰ ἀνάψῃ ἓνα φαναράκι, ποῦ τὸ εἶχε διὰ τὴν φωτογραφίαν, καὶ γονατιστὸς πρὸ τοῦ γραφείου, ἐδοκίμαζε τὰ τεσσαρὰ πέντε κλειδιά ποῦ ἐκρατοῦσε...

«Ἐἶχα τὸ θάρρος νὰ υἱ κινῆθῶ, νὰ μὴ προδώσω τὴν παρουσίαν μου κατ' οὐδέναν τρόπον καὶ παρηκολούθησα τὸν φεβρὸν θέαμα ἐὼς μοναχομυῖν ποῦ κλέπτει τὸν πατέρα του, με τὴν ἡρερίαν καὶ τὴν δεξιότητα κλέπτου ἐξ ἐπαγγέλματος!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

Λέγει αὐτὸ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φίλεις με; Ἰω. κα', 17

ΕΚΕΙΝΟΣ ποῦ ἀγαποῦσε, δὲν ἐπίστευσε, Χριστέ, πῶς σάγαπᾷ, —καὶ με μεγάλη Πίκρα, μιά, δύο καὶ τρεῖς τὸν ρώτησε. Καὶ ἴσως δὲν τὸν πίστεψες καὶ πάλι.

Θεὸς Ἐσὺ, σὺν ἄνθρωπος ἐγνώρισες, Μέσ' ετ' ἄλλο σοῦ τὸ ἀνθρώπινο μαρτύριο, Πῶς ἡ ἀγάπη τὸν ἀγαπημένον μας Εἶνε γιὰ μᾶς ἓνα βαθὸ μυστήριον.

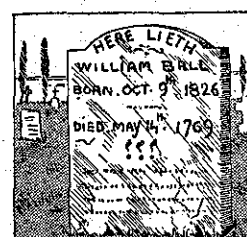
Εἰς ἡμεῖς, μερόνουχτα Σ' ἓνα ἀκροατὴν καθισμένην, Βλέπει ἡ ψυχὴ πέρα, κατὰ τὸ πέλαγος, Καὶ κατὰ ἀνέλπιστο προοιμενεῖ.

Βασιλοκὴρ σὺράνια, ἐξόριστη Μακρὰ ἀπ' τὰ πατρικὰ πελάτια, Τάχα θὰ ἰδῇ ἐτὰ πέλαγος, ὅτι εἶδανε Τῆς Ἰφιγένειας τὰ μάτια;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

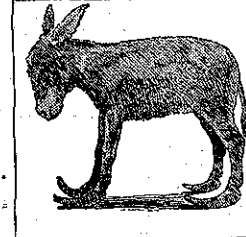
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος τάφος

Ὁ περίεργος αὐτὸς τάφος εὑρίσκειται εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Τούξφορντ τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν ἐπιγραφήν, ὁ ὄνθρωπος τούτος εἶνε θάμνενος ἐκεῖ ἀπέθανε 57 ἐτη πρὶν νὰ γεννηθῇ! Πρῶφανὸς ἔγεινε λάθος ἀπὸ τὸν χαρακτήρη· ὥστε ἀντὶ ἀεγεννήθη τῷ 1826, ἀπέθανε τῷ 1769, πρὶν νὰ γεννηθῇ: «ἐγεννήθη τῷ 1769, ἀπέθανε τῷ 1826».

Περίεργα ὄπλα

Τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ ἔχει, ὡς βλέπετε, ὄπλα ἐκτάκτου μήκους. Τὰ νύχια καὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν τοῦ ἐμειγλώσαν τὸ σὸν πολὺ, ὥστε νομίζε κανεὶς ὅτι φερρεῖ παγοπέδιλα σ κ ι. Καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐκοπταν διὰ νὰ τὸ πεταλώσουν, ἐπροστίμησαν ὅμως νὰ τὸ ἐπιδεικνύσων ὡς φαινόμενον.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περισσεύσεως

Table with 4 columns: ΔΟΝ, ΡΙ, ΡΟ, ΝΟΝ, ΟΝ, Α, Ι, ΟΝ, ΚΡΙ, ΖΙ, ΓΑ, ΛΕΙ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα πέντε ἀνθρώπων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Charade

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Περωτῆς Νέως Mon premier est un metal precieux; Mon second un habitant des cieus; Et mon tout un fruit deliciaus;

δ'.) Γρόφος

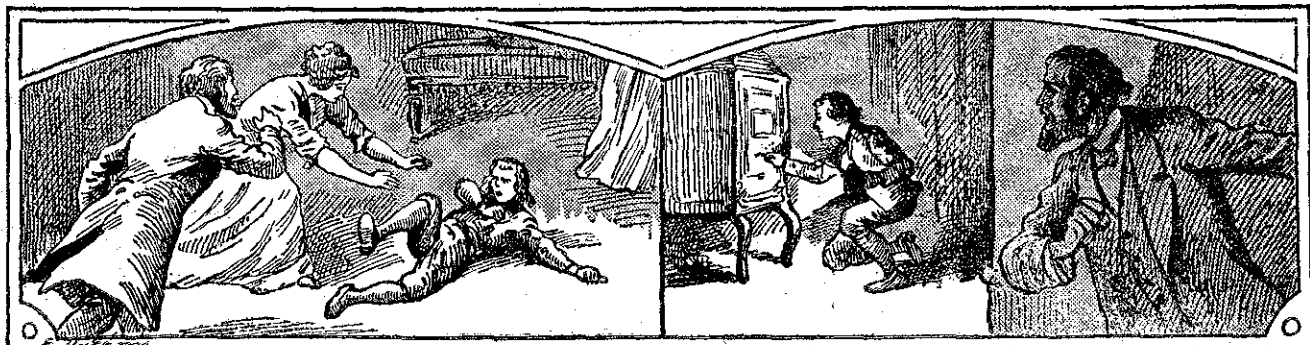
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάμ τῆς Λήμων

Table with 2 columns: τῶν Πε τῶν κτήμα, τῶν Αρ τῶν τῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ; Αἱ λύσεις—ὁσονδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, —συνοθεύονται, ἀπκραιτῆτως, ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 28ου φύλλου

α'.) Ὁ ἀντίπλος σχηματίζεται εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος τοῦ πανταλονιοῦ τοῦ καὶ φαίνεται ἂν ἡ εἰκὼν ἀνατραπῇ, —β'.) Πατριάρχης, Μητροπολίτης, Ἐπίσκοπος, Ἀρχιμανδρίτης. —γ'.) Qui rien ne sait, de rien ne doute.

—Σεῖς εἶσθε, Ροδόλφος; καὶ τολμάτε;... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι;... Καὶ πόσα ζητεῖτε;... Πῶς εἶπατε;... Μὰ εἶνε τρέλλα! ἀδύνατον! δὲν θάκουσα καλὰ!... Θέλετε δικαστὴς γλιτάδες; τριακόσιες;... Ἄλλὰ ὄχι αὐτὸ!... αὐτὸ ὄχι!

Μετ' ὀλίγον ὁ μαρκήσιος Δερινὸ τὸν παρεκάλει:

—Σταθῆτε! πητέ μου πόσα! Ὅσα θέλετε, εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὄχι αὐτό... Χάνετε! θὰ μετανοήσετε! θὰ φανῶ ἀμείλικτος!..

Ὁ ἀποδέκτης ἔπασεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαρκηρίου, εἰς τὸ ἀλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἀπετυπώθη ἔμφρασις ἐκείνης ἡλικίας.

Εἰς τὸν Βωτιῆ ἐφάνη ὅτι ὁ δυστυχὴς του σύντροφος ἐγῆρασεν ἔξωθεν κατὰ δέκα ἔτη.

—Κακὴ εἰδήσεις! ἔχομεν ὑποκόφως ὁ μαρκήσιος, πίπτων εἰς ἓνα κᾶθισμα. Ἀγαπητέ μου Βωτιῆ, αὐτὴν τὴν φορὰν... δὲν ὑπάρχει ἐλπίς!

—Ὁχι!! εἶπεν εἰσπερχόμενος ἔξω!

πίδα... Μοῦ ἀποδίδεις τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω πατέ!

«Δυστυχὴς ἄνθρωπος! ἐσυλλογίσθη ὁ Βωτιῆ γι' αὐτὸ ἄσιπὸν ἐπροσπαθῶσε πάντα νὰ δυσκολέσῃ τὴν ἀστυνομίαν, ὡσάντις ἐπρόκειτο νὰ συλλάβῃ τὸν «Ρ»... Δυστυχισμένους πατέρας, πόσον θὰ ὑπέφερε! ποῖα τραγωδία ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν φαινόμενικὴν του ἀδιαφορίαν!..

Τὴν ἐσπέρας ἐκεῖνην ὁ μαρκήσιος ἐφάνη κάπως εὐθυμότερος τοῦ συνήθους.

Ἡ ὁμολογία ποῦ τῷ εἶχε κάμῃ ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸν ἀνεκούφιζεν ἀπὸ μεγάλου βάρους δι' αὐτὸ δὲν ἠμπόρεσε νὰ νηυσταθῇ περισσότερον εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς δύο συντρόφους του, πῶς συνέβαιναν ὥστε ὁ μονογενὴς του υἱὸς Ροδόλφος Δερινὸ καὶ ὁ διαδόχος κλέπτης «Ρ», νὰ εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

«Ὁ Ροδόλφος, ἤρχισεν ὁ μαρκήσιος, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισφαλούς υγείας

ὅταν ἔγεινε δώδεκα ἐτῶν, ἦτο πλέον ἓνας ἀληθινὸς τύραννος, ἀνυπότακτος καὶ διὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ διὰ τοὺς συνομηλίμους του, ποῦ τὸν ἀπέφευγαν. Κατήντησε νὰ μὴ ἠμποροῦμεν νὰ κρατήσωμεν εἰς τὸ σπίτι ἓνα ὑπηρέτην πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν.

«Μίαν ἡμέραν, — ἦτο Ἰανουάριος καὶ ἔκαμνε δυνατὸν ψῦχος, —θελήσας νὰ πληρώσω τὸν κηπουρὸν, παρατήρησα, ὅτι ἀπὸ τὸ συτᾶρι τοῦ γραφείου μου, ἔλειπαν τρία ναπολεόνια. Ἀποφασισμένος νὰ πιάσω τὸν κλέπτην, δὲν εἶπα τίποτε εἰς κανένα, ἄφισα ἐπίτηδες τεσσαρὰ ναπολεόνια εἰς τὸ συτᾶρι καὶ τὸ ἐκλείδωσα.

«Ἀφοῦ ἀλλόξαμεν τόσο συχνὰ ὑπηρέτας, τὸ προσωπικόν μου δὲν μοῦ ἐνέπνεε καμμίαν ἐμπιστοσύνην καὶ, χωρὶς νὰ θέλω, ὑποπέτυθηκα τὸν κωμαριέρην μου, κάποιαν Τζούλην, ποῦ τὸν εἶχα προσλάβῃ πρὸ δύο ἡμερῶν.

«Τὸ ἀπόγευμα, ἐξήτασα πάλιν τὸ γραφεῖόν μου, ἓνα στερεόν, μικρὸν ἐπιπλὸν ἀπὸ δρῦν. Τὸ συτᾶρι δὲν ἔφερε κανέν

Ζωντανὸν ταχυδρ. δέμα

Τὸ κοριτσάκι καὶ αὐτὸ, ἐπὶ ἑπτὰ ἐτῶν, ἔφθασε ὡς ταχυδρομικὸν δέμα εἰς τὸ Νέον Ἀέξικετον τοῦ Ὀχιο. Ἐποσταλῆν ἐκ Νέας Ἰόρκης με υἱ ἂν ἐπιγραφὴν ἐπὶ τοῦ στήθους,

εἶρουσαν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ παραλήπτου. Τὸ κοριτσάκι ἔφθασεν αἰτίως ἀφοῦ διήρυσεν 11,265 γλιτάμειτρα σιδηροδρομικῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, διὰ νὰ περάσετε ὥρατον καλοκαίρι.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ (2)

Αφιέρωσις πρὸς τὸν «Νικηφόρον Στόλον»... Γιατί νὰ ἦμιν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, ἕνας ἀπὸ τὸν σωρὸν;... Ἄς εἶχα αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν μόνον, καὶ ἄς μοῦ ἔλειπε κάθε ἄλλη...

Ὅταν τ' ἀκούω νὰ θορυβοῦν, νὰ τρέχουν, νὰ μιλοῦν, μὲ τὰ ναυτικά τους, μὲ τὸ λείον καὶ ἐκφραστικὸν τὸν πρόσωπον, μὲ τὰ γλυκὰ ματάκια, μὲ τὴν παιδικὴν ἐμμορφίαν...

Μὰ ἡ ἰδιότης μου προσευχὴ δὲν θ' ἀκουσθῆ ποτέ;... Ἄς μοῦ τὰ στεροῦσεν ὁλοσ ἰδιότης!... Ὀκτώβριος 1914 Τέλλος Ἀγρας

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ὁ Νίκος γυρίζει ἀπὸ τὰς εξετάσεις τοῦ στενωχορηγμένου, διότι ἀπέτυχε, καὶ ὁ διδάσκαλός του εἶπε ὅτι κινδυνεύει ν' ἀπορριφθῆ... Ὁ Νίκος ἀπεριφθῆ!

νὶ στὸ χέρι, διότι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸ δασκαλοὺ ὅτι ἀπερρίφθη ὁ γυιὸς του, τὸν ἀρχίζει στὸ ξύλο... Ἄλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἀκούει τὴν μητέρα του νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιον:

Ὁ Νίκος σηκώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ μελετᾷ διὰ νὰ διαψεύσῃ τὸ κακὸν ὄνειρον ποὺ τόσον τὸν ἐτάραξε.

Πράγματι δὲ κατώρθωσε νὰ τὸ διαψεύσῃ, λαβὼν ἄριστα, Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου

ΝΥΧΤΑ

Πέρα στὴ θάλασσαν ὁ ἥλιος γέρνει, Βουτᾷε στὰ κύματα κοκκινισμένα Σὲ λίγο ἡ δύσι σκοτάδι φέρνει.

Σκοτάδι ἀπλώνεται καὶ στ' ἀερογιάλι Ποῦ ἡ θάρρα ἤσυχη κοιμάται Ἀνάθει ὁ φᾶρος στὸ κανάλι.

Πίσω ἀπ' τὸ λόφο προβαίνει ἡ πούλι, Ἴτσι τραβᾷε στὸν οὐρανὸ Κράζουν βραχνὰ τὰ νυχτοπούλια. Ἀθήναι Μαυρομένο Γιούλι

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΦΥΣΗΜΑ

Ἦνε μία φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Ἐνα ἀεράκι ἀπαλὸ φυσᾷε καὶ παρασύρει τὰ κτρινοσιμένα φύλλα τῶν δένδρων. Θέλουσα νὰ φύγῃ δι' ὀλίγον τὴν πόλιν, ἐπῆρα τὸν δρόμον ποῦ ὀδηγεῖ εἰς Κολοκυνθῶν.

Ἐτοιμαζόμενον νὰ σηκωθῶ, ὅταν εἰς ὀλίγον ἀπόστασιν εἶδα ἕνα παιδίον ποῦ κνιτοῦσε τὰ φυλλορροοῦντα δένδρα. Τὸ πλησίασα καὶ τὸ ἐρώτησα: «Τί κνιτάξεις, τί χάρι βρίζεις σ' αὐτὰ τὰ σχεδὸν γυμνὰ δένδρα;» Σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸ παραπνευμένον βλέμμα του σταμάτησε ἐπάνω μου, ἐνῶ μὲ μιά φωνὴ κλαυθμηρὰ μοῦ εἶπε:

«Χάρι δὲν βρίζω σ' αὐτὰ τὰ δένδρα βρίζω τὴν δυστυχίαν τοῦ χωρισμοῦ, ἡ ἀδελφῆ μου εἶνε ἄρρωστη φθισικὴ καὶ ὁ γιαιτὸς ποῦ τὴν ἐξήτασε εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνὴ στὴ μητέρα: «Ὁ ἀέρας ποῦ θὰ σαρώσῃ τὸ τελευταῖο φύλλον τῶν δένδρων θὰ εἶνε ἡ τελευταία διὰ τὴν ἀδελφῆ μου ἡμέρα». Ἀπὸ τότε ἔρχομαι κάθε πρῶτὴ καὶ βλέπω ἂν τὰ δένδρα ἔχον φύλλα, ἀλλὰ ἄλλοιμονον! πέφτουν τὰ φύλλα, πέφτουν, τὰ δένδρα γυμνίζονται καὶ βλέπω τὴς τελευταίας ἡμέρας τὴς καλῆς μου ἀδελφῆς νὰ φθάνουν...»

Τὰ μάτια του δακρυσιμένα κνιταζαν μὲ ἀπελπισία τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα μ' ἕνα τελευταῖον φθινοπωρινὸ φέσημα ἐγυμνωθήσαν. Ἦταν τὸ τελευταῖον φθινοπωρινὸ φέσημα, ποῦ μαζὺ μὲ τὰ κτρινοσιμένα φύλλα σάρωσε καὶ τὴν φθισικὴ Παναργαία

Ο ΘΥΜΟΣ

Τοῖα ἔτη ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐν τούτοις νομίζω ὅτι ἔγινε χθές!

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἐορτῆς μου καὶ ὅτὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν περιέμενον νὰ ἔλθῃ ὁ μπαμπᾶς, νὰ μὲ πάρῃ νὰ ὀπάγομεν, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἰς τὰ καταστήματα, νὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἕν δῶρον.

Ἄλλὰ ὁ μπαμπᾶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχεν ἐργασίαν καὶ δὲν ἤμπορεσε νὰ ἔλθῃ ἐνωρίς εἰς τὸ σπίτι ὅταν δὲ ἦλθεν ἦτο πλέον νύκτα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ μοῦ ἀγοράσῃ τὸ δῶρον.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδόμισα καὶ ἤορσα νὰ κλαίω.

Τότε ὁ μπαμπᾶς, ἀφοῦ μὲ ἐμέλωσε, μὲ ἔστειλε νὰ κοιμηθῶ νηστικός.

Τὴν ἐπαύριον ὁ μπαμπᾶς μὲ ἐφώνησε καὶ ἐνῶ ἔδιδεν εἰς τὴν μικροτέραν μου ἐδελφὴν ἕν βιβλίον χρυσὸν μὲ φοιτικὰς εἰκόνας, μοῦ εἶπε: «Βλέπεις τί ἔκαμιν ὁ θυμὸς σου; Τὸ δῶρόν σου τὸ παίρνει ἡ Ἐλενίτσα».

Ἐγὼ δὲ κατέβασα τὸ κεφάλι μου καὶ ἐψιθύρισα: «Δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον».

Ἄλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ μπαμπᾶς τὸ εἶχεν ἐννοήσει, ὅτι θὰ μετενόησεν, διότι ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἕν βιβλίον, ὀμοιωτέρον ἀπὸ τῆς Ἐλενίτσας, ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου καὶ ἐπ' αὐτοῦ μὲ γραμμὰτα ἦτο γραμμένον: «Θιμοὺ κράτει!»

Πρόμαχος τῆς Ἐπιτάλοφου

ΠΑΡΑΔΟΣΙΟΝ

Ταξιδιωτῆς, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, διηγεῖτο τὰς ἐντυπώσεις του εἰς φίλον του. «Φεντάσου, φίλε μου, τί θαυμασία χώρα! Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει δωδεκάβασ ὑπερητόν. Ἐγὼ, μόνον διὰ τὴν προκοπὴν τῆς πίτας μου, εἶχα τέσσαρας. Ὁ ἕνας τὴν ἔφερε, ὁ ἄλλος τὴν ἐγέμμεν, ὁ τρίτος τὴν ἤναπτε».

«Καὶ ὁ τέταρτος;» δέκωσεν ὁ φίλος του. «Ὁ τέταρτος, φίλατε... ὁ τέταρτος ἀπλοῦστατα τὴν ἐκάπνιζε! Ἐγὼ, ὡς ξεῦρεῖς, δὲν καπνίζω...» (Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Νοσταλγία

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ μάλλον ἀξιοθαύμαστος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἰς τὰς δυστυχίας δὲν χάνει τὸ θάρρος του.

Ἰσχυρὸς εἶνε ὁ ἐκεῖνος ποῦ διακρίνεται εἰς τὴν πάλιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ποῦ συγχωρεῖ τὴν ὀργὴν του.

Ὁ χρόνος γίνεται πάσης λύτης λατρός. Λευκὴ Περιοστὰ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης στὸ δρόμο: —Μαμά! κνιταξε ἕνα μικρὸ γαϊδουράκι σὰν τ' ἐμένα! (Γεγονός)

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

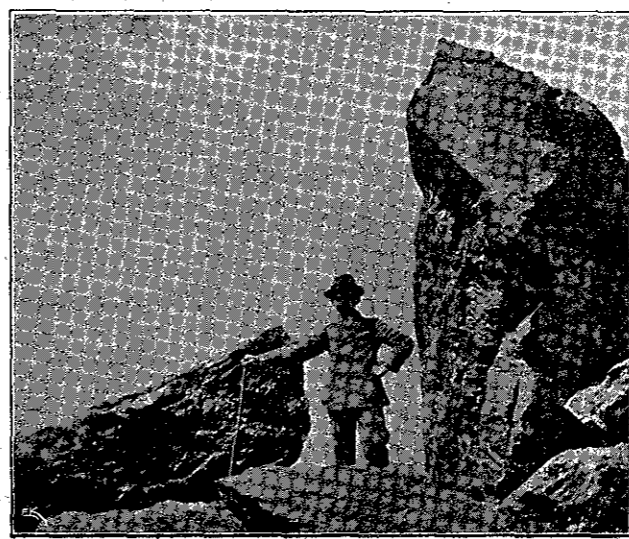
Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυριπίδου τὴν 23ῃν Ἰουνίου 1915.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

Τὴν ἐρχομένην Δευτέραν, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Παῦλος ἀγεί τὴν ὀνομαστικὴν Του εορτήν. Ἡ Διάπλασις στέλλει εὐλαβῶς πρὸς τὸν σεπτὸν Τῆς Συνδρομητὴν τὰς θερμοτέρας τῆς εὐχᾶς καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, δημοσιεύει ἐδῶ δύο φωτογραφίας, αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα ἀναρριχωμένην εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Πεντέλης.

Ἔστο λοιπὸν, τὸν Ὀκτώβριον, Τέλλος Ἀγρα. Ὑποθέτω δὲ δι ἕως τότε, θὰ σοῦ ἔχη περάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ δειλία, τὴν ὁποῖαν ἀναγνωρίζεις ὡς ἐλάττωμα γελοῖον. Περιμένω τὸ ποιήματι.

Ἡ ἀγαπητὴ μας Αἰκατερίνη Γ. Πατριάρχου πολυῦλου, ἡ γνωστοτάτη

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΡΡΙΧΩΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Σημαία τῆς Ἀεροπόλεως, καὶ ὁ κ. Γεώργ. Ν. Σταφυλοπάτης, ἐτέλεσαν τὸν γάμον τῶν τῶν 18 Ἰουνίου εἰς τὰς Ἀθήνας. Νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι!

Ἦνε παλαιὰ δοξασία, Ἡρώ τοῦ 1913, ὅτι τὰ ζῶα ἔχον μόνον τὸ ἐνστικτον καὶ ὁ ἄνθρωπος μόνος τὸ λογικόν. Ἐνοστικτον ἔχει καὶ ὁ ἄνθρωπος λογικὸν δὲ μέχρι ἐνὸς βαθμοῦ, ἔχον καὶ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα σκέπτονται, συμπιρᾶν, μετροῦν κτλ. Τὰ παιγνίδια τῶν σκύλων καὶ τῶν γατῶν ποῦ σ' ἐξέπληξον εἰς τὸ ἱπποδρόμον, δὲν ἐγίνοντο μόνον μὲ τὸ ἐνστικτον.

Ὁ Ὀνειροπόλος τῶν Κολαμῶν μὲ παρακαλεῖ νὰ δηλώσω, ὅτι ὁποῖος ἐρωτᾷ δι' αὐτὸν, συμφορεῖ νὰ τὸν ἐρωτᾷ ἀπ' εὐθείας διὰ Μικρὰ Ἀγγελία, καὶ αὐτὸς θὰ κανονίξῃ τὴν ἀπάντησίν του.

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυριοπούλαν, ποῦ ἐσοστήθῃ ν' ἐνεργᾷ, ἤδη συνδρομητῆρι, μοῦ ἔστειλεν ἀκόμη καὶ τὸ Μικρὸ Ἡπειρωτάκι λεπτὰ 45.

Τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου ἔκαμε τὸν ὑπολογισμὸν καὶ εἶπεν ὅτι, κατὰ τὴν ἀ' ἐξαμηνίαν τοῦ 1915, ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν Σελίδα Σ. Σ.

148 κομμάτια, ἐξ ὧν τὰ 68 ἐστάλησαν ἀπὸ ἀγόρια τὰ δὲ 80 ἀπὸ κορίτσια. Ἐἶνε, λέγει, ἡ πρώτη ἰσως φορὰ ποῦ μᾶς ὑπερπερτοῦν τὰ κορίτσια, ἔτσι καὶ εἰς ὀλίγα».

Αἱ φωτογραφίαι σας, Μεσσηνιακῆ Ἄκτῆ, τυπώνονται ἀφοῦ γίνοντο φωτοτυπογραφίαι. Τὰς δίδω δηλαδὴ εἰς τὸν κ. Καζάνην, τὸν φωτοτυπογράφον, ὁ ὁποῖος τὰς φωτογραφεῖ ἐπάνω εἰς τοίγγον. Ὁ τοίγγος αὐτὸς ὑφίσταται κνιτὸν μίαν ἐπεξεργασίαν, ἡ ὁποία λέγεται ὁ ξείδωσις καὶ διὰ τῆς ὁποίας βαθουλώωνον τὰ λευκὰ μέρη τῆς εἰκόνας καὶ μένουσιν ἐπάνω μόνον τὰ μαύρα. Ὅπως π. χ. εἰς τὴν σφραγίδα (ἂν εἶδες ποτὲ σφραγίδα μὲ εἰκόνα.) Ἔτσι ὁ τοίγγος στέλλεται εἰς τὸ τυπογραφεῖον καὶ τυπώνεται εἰς τὸ φύλλον, ὅπως τυπώνονται καὶ τὰ γραμμὰτα.

Ἡ Φοῦλα παραπονεῖται, ὅτι ὁ τυπογράφος τῆς ἔφαγε μίαν γραμμὴν ἀπὸ τὴν τελευταίαν τῆς ἐπιστολῆν, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σ. Σ., καὶ κατώρθωσεν, εἰς ἕνα μέρος, νὰ μὴ θγαίνῃ κα-

λόφου, Ὀνειρα π' Ἀλήθουσαν, Ἐνα Χιωτάκι, Ἄδδα, Θεοσεῖς, Πειρακτῆριον, Μέλλων Ναυαρχος καὶ Μία Τρελλοῦλα. Ἐξέτελεσα τὰς παραγγέλιας τῶν, ἀλλὰ δὲν μένει χωρὸς νὰ τοὺς ἀπαντήσω εἰς τὰ ἄλλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγρηγόριαι: «Ἄκρον Ἄωτον» τοῦ Μέλλλοντος Ναυαρχου.—Προχάραγμα τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—Ἡ τιμωρία τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἡρώος.—Ἐβρυδὸν εἰκόνας τοῦ Κύματος τοῦ Βοσπόρου.—Ἄκτις προδολέως τοῦ Σκλαβωμένου Ἑλληνοσ.—Πόσα λεπτὰ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης.—Τὸ βλέμμα τοῦ καθήκοντος τοῦ Γλυκεῖος Ὀνειρου.—Ὁ πέλεκυς τοῦ Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν.—Ἡ Ἀδύσθητος τῆς Ἄδδας.—Διάφρα τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντιου.—Ἐφτερογίσηματα τοῦ Ρωβουρου.—Ὁ θάνατος τοῦ στρατιώτου τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913.—Μικρὰ διάφρα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: Ἐν ψεύδῳ θελκτικόν (ἀσχημη μεταφρασσις).—Ἐκδρομή, Ἐσθασε ἡ μέρα, Ἐτρικυμία, ἘΦθῶν καὶ Μίσοσ, Ἐτὰ μπάνια (ἄσχημα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοσθεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιοῦματος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοσθεμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια

Ἡ νέα ψευδώνυμα: Τροπαιοφόρος, ἀ. (Γ. Μ.), Ἄσθη τῆς Ἐλευθερίας, ἀ. Διδώ, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλάξουν: ὁ Θεοσεῖς (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Στρατηλάτην τῆς Μακεδονίας, Γιγαντομάχον Ἑλληνα.—τὸ Μικρὸ Ἡπειρωτάκι (0) μὲ Βασίλειον τὸν Βουλαγοροκτόνον, Αὐτόνομον Ἡπειρον, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Μικρὸν Πρόσκοπον, Τέλλον Ἄγραν, Φάωνα, Φούλαν.—ἡ Δακρυπότιστος Ζωὴ (0) μὲ Ἀμερικανὴν Νησιωτοπούλαν, Κρητιδοπούλαν, Ἑλληνικὸν Ἴδεῶδες, Φάωνα, Πειρακτῆριον, Πατριδα τῶν Ἡρώων, Τέλλον Ἄγραν, Τελεσίλαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Ἀνδιόμενην Βαμβακίαν, Φούλαν, Φρούλαν, Δοξασιμένον Ρῆνον, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαριῶν, Μεγάλην Ἑλλάδα.—τὸ Ναυτάκι τῆς Ἀθήνου (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Βαλκαν. Συμμαχίαν,

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΧΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Ο καλλίτερος σύντροφος—το δροσιτικώτερον ανάγνωσμα. ΕΙΣ ΤΟΙΣ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Έχομεν μίαν μεγάλην συλλογήν τοιούτων θαυμασίων Τόμων, έκαστος τών οποίων τιμάται από 1 δραχμής μέχρι 10. Συμβουλευθήτε τόν Τιμοκατάλογον που έδημοσιεύθη πολλάκις εις τὰ έφετερινα φύλλα και κάμετε εγκαίρως τας παραγγελίας σας, διά να εξασφαλίσετε έν άφαιρον, άπολαυστικόν και άφελιμον Καλοκαίρι.

Μόρατ, Χάριτα, Θεσεία.—τά "Ονειρα π' Αλήθεισαν (0) με Έλευθερωτήν της Κωνσταντινουπόλεως, Ψάλτην της Μελαγχολίας, Φρούσαν, Γκρατζιέλαν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τούς φίλους της: Δοξασιμένον Έλληνισμόν (Έστειλα) Έκποθητήν του Μπιζανίου (κ' εγώ χαίρω που άπήγησες καλά) Γιάγκον Π. Νικ. εύγε! σέ συγγάριω διά τό άριστα! Νηρηίδα του Πηγειού (Έστειλα έκ δευτέρου) Ακίτινα Χαράς (ώραία ή έπιτολή) δέν περιράζει, όταν θα ξαναρίσθη τό σχολείον, ξεσπαθώνεις πάλιν! Περιελίην Στεμ. (δυστυχώς, όσον διαρκεί ο πόλεμος και τά χαρτιά είνε όλιγα και άκριβά, δέν ήμπορεί να γίνεταί άλλως) τό όλιγον καλόν χαρτί που υπάρχει, διατίθεταί διά τούς συνδρομητάς που πληρώνουν και άκριβότερα! Φάωνα (θραβείον Έστειλα) Ροδοδάφνην (Έλαβα, εύχαριστώ) Έθνικόν Όνειρον (εύχαριστώ πολύ διά τόν άγοραστήν) Δακρυπότιστον Ζωήν (Έστειλα) Δανάην Γσ. (του πράκτορος ή υπογράφη δέν χρειάζεται) Ηρωα τών Βαλκανίων (Έχει καλώς) Καλλιτέχνην Φειδιαν (Έχει, δέν αποκλείεται) Μαματοπούλαν, Ναυτάκι τής Αήμου, Παυελλήνιον Άστέρα κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 23ην Ιουνίου, θάναγήςω εις τό προσεχές.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 23ην Ιουνίου, θάναγήςω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 150ου Διαγωνισμού Δόσεων Απριλίου—Ιουλίου

Αί λύσεις δευτά μέχρι τής 23ης Αυγούστου άλλα και πέραν τής προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

364—365. Άπροσδόκητα

- 1.—Ποιον άλλον βλέπει πρός τά όπίσω όπως βλέπει και πρός τά εμπρός;
2.—Ποιός σπάζει προσητήρα τό πόδι του; όποιος πέφτει από τό μπαλκόνι, ή όποιος πέφτει από τό τραπέζι;

Έστάλη υπό του π. Π.

366. Δεξιόγραφος
'Αν έπιρροια συνδέσης Μ' έν έπιθετον δριμύ, Μαύρος πόντος θά προβάλη Έμπροστά σου ετή στιγμή.

367. Στοιχειόγραφος
Τού σώματός σου μέλος 'Αν άποκεφαλίσης Και πάλιν τούτου μέλος Εδώθς θά σχηματίσης.

Έστάλη υπό του Παναόργου Όδυσσεώς

368. Τονόγραφος
Πόλις τής Μακεδονίας 'Αν τόν τόνον της κινήση, Μ' ένα κράτος τής Εβρώπης Παραδόξως γίνετ' ίση.

Έστάλη υπό του Μπουσού

369. Ασθή
Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγινώσκειται όριζοντίως άκρωτήριον τής 'Ελλάδος, καθέτως ποταμός τής Ρωσσίας, διαγωνίως δέ πόλις και νήσος τής 'Ελλάδος.

Έστάλη υπό τής Ένδόξου Κυανολευκόν

370. Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας
— Πέλι μου τόχους; Κλά, Μαρίκα, έτοιμάσου να σου τό ξαναδώσω! — Μά ποιό; — Δέν άκουσες που ετό είπα;

Έστάλη υπό του Ρωβόρου

371. Άκροστιχίς εξ αντιθέτων
Να εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων τούαυτά, ώστε με τάχρικά των να σχηματίζεται άρχαίον γινωμικόν:

Θέρος, άδύνατος, πεδιάς, ήμέρα, ήμισος, χαμηλός, έχθρος, έντός, παχύς, άναβολή, εμπρός, εροήγορος.

Έστάλη υπό του Λαβάρου του 21

372. Φωνηεντόλιπον
** - δρο - σιψ - σφτρ.

Έστάλη υπό Δημητριου Ι. Σίνη

373. Γρίφος
Στ Λ 1913 1914 + 1915

Έστάλη υπό τής Φούλας

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευματικόν Άσκήσεων του φύλλου 17

205. Καταροή (κατά, ρω, η).—206. Γάμος—Σάμος.—207. Μισός—ισμός.—208. 'Η πένηα.

209. Α ΠΑ-ΡΑ-ΓΩ 210—214. Διά του Α: Μύλος, όλος, Α-ΡΑ-ΓΩ-ΝΙ-Α άπόλυσις, κλίνο, ΓΩ-ΝΙ-Α άλμα.—215. 'Ο Νικος. ('ΕΛΝΗ, ΚΩ-Α

Στα...)—216. ΧΕΛΙΔΙΩΝ (Χέψ, μΕλισσα, ΜήΛος, Πεζλον, ΣουηΔία, 'Απόλλων, ΜαρκόΝ).—217. 'Ο λέων είνε βασιλεύς τών ζώων.—218. 'Εάν νέος πονήσης, έξεις γήρας συθαλάς (Ατα val-ώσ πον είς εις έξ-εις—γήρας φθα-λέας).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιανετίως φυλλάδιον έληφθησαν από 17—23 Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ, Μικροσκοπικός 'Υπαξιαματικός, Γιω. Π. Νικολόπουλος, Σπ. Α. Κονταρίνης, Κούλα Α. Κονταρίνη, Παναγ. Δημηλάτης, Μαρία Γ. Χωραφά, Ματωμένο 'Ηλιοβασιλευσα, Εανθή Πεταλούδα, Γεώργ. Χ. Πουλάκος, 'Ιωάννα Χ. Πουλάκου, Παναγ. Α. Σχίζας, Δημ. Σ. Πετρόπουλος, Φιλ. Α. 'Αγγελής, Αντ. Σ. Πελεκάνος, 'Ιωάν. Α. Πελεκάνος, Κεκοιμημένος Θεσσαφός, Αιματερίνη Ρ. Νικολάου, Κωνστ. Β. Καραβέλλος, Διαβολάκι τών 'Αθηνών, Αιματωμένο Σίφος, Πολύβιος Γ. Χατζηγιαννάκης, Ρουμελιώτα, Δουίκα Κοντοπούλου, Χαρ. Π. Τσινόπουλος, Σπ. Α. Μάμος, 'Αλ. Σ. Αρσάκος. ΑΙΔΗΦΟΥΣ, Κωνστ. Ι. Παλόγιου. ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ, Νικ. Ι. Βάτης, Ι. Ν. Μαράτης.

ΑΡΓΟΥΣ, Νικ. Κουλουριώτης, 'Αγησ. Π. Λύδας.

ΒΟΛΟΥ, Γεώργ. Ι. 'Ηλίας. ΖΑΚΥΝΘΟΥ, 'Αντ. Δημ. Κλάδης, Διον. Α. Κλάδης.

ΚΑΒΑΛΛΑΣ, Στ. Ε. 'Αντολάς. ΚΕΡΚΥΡΑΣ, Σοφία Ε. Ζούλα, Σοφός του Μέλλοντος, 'Ανθ. Θ. Δημητριάδος, Μαρία Κ. Καραβόλα.

ΚΕΦΑΛΛΑΗΝΙΑΣ, Γεω. Σ. Βανδώρος. ΛΑΥΡΕΙΟΥ, 'Ιω. Κ. Γιαννόπουλος, Γ. Κουκουλάς, Κόρη τών Δασών, Στ. Γαλανός, Νικ. Η. Κατσούλης, Ν. Δαμασκηνός, Φ. Κασάρι.

ΜΑΓΙΚΟΗ (Ρωσσίας), Σηκίτιον του Διός. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ, Στ. Θ. 'Αντωνιάδης, 'Αντ. Ν. Παβέλλας.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ, Ναταλία Π. Παρά. ΠΑΤΡΩΝ, Κούλης 'Αναστασόπουλος, Μίλης 'Αναστασόπουλος, Γιάνκος Π. Νικολόπουλος, Παναγ. Σ. Καραβάλης, Άσαν, 'Ελφριντα Ρενέ.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ, Παναγ. Χ. Κολυβάς, Π. Κουτσουβέλης, 'Ιω. Μυχαλάκος, 'Αχιλ. Ασωντακιάνος, Γ. Δημητριάδης. ΣΠΕΤΕΩΝ, Φάρι τής Σηρας.

ΣΥΡΟΥ, 'Αγγελική Σ. Σίδερη, Νικ. Ι. Βάτης. ΤΗΝΟΥ, Ι. Α. Μάρκου.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ, Βασ. Γ. Πουλόπουλος, Δημ. Α. Μεταξάς, 'Αθηνάγιος, Νατ. Ι. Βασιλόπουλος. ΥΔΡΑΣ, Πάνος Ι. Παντελάκης. ΧΑΛΚΙΑΟΣ, 'Αναστ. Χ. Λεμπέρη, Δημ. Β. Κόκκας. ΧΙΟΥ, Δανάη Ι. Τσιμα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Ολον τών άνωτέρω τών όνόματα ετέθησαν εις τήν Κληρονομία και έκλήρωθησαν οι έξής τρεις: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΑΜΗΛΑΤΗΣ έν 'Αθήναις, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩΑΝ. ΗΛΙΑΣ έν Βόλω και ΕΛΦΡΕΙΝΤΑ ΡΕΝΕ έν Πάτραις οι όποιοι ένεργήσαν διά τρεις μήνας από 1ης Ιουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανατάσσω δελτάρια με Δεσποινίδας, ίδιως Α δε εξ Αιγύπτου. 'Ηπειρου και Μακεδονίας. Προτιμώ καλλονές και τοποθεσίας 'Ερωτώ, τι είνε 'Ελπίς;—Διεθθυσαι: Δνίδα 'Ασημιναν 'Αλεξανδράτου, 'Αργαστόλεον.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είνε ή έγκαίρως ανανέωσις τής συνδρομής του.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις τήν ζωήν ήμών ύψηλείας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕ
'Εσωτερικού 'Εξωτερικού
'Ετήσια . . . . 8ρ.8.— 'Ετήσια . . . . 10ρ.—
'Εξάμηνος . . . 4,50 'Εξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος . . . 3.—
Αι συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά τών Πρακτόρων, 'Εσώτερ. λ.10. 'Εξώτερ. λ. 15
Φύλλα προηγούμενον έτών, Α' και Β' περιόδου τιμώνται έκάστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
'Οδός Εδριπίδου άρ. 38, παρά τό Βαθράκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

'Εν 'Αθήναις, 4 Ιουλίου 1915

'Ετος 37ον.—'Αριθ. 31

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ
ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Και ο άερόπορος ξανάπεσε στο μαξιλάρι του.

Ο Ραούλ επέστρεψεν εις τό δωμάτιόν του, διά να κοιμηθή και αυτός. Και τήν ώραν που εξέδουε-το ένθυμήθη πάλιν τά Χριστούγεννα κ' έφιθύρσε:

—'Αδιάφορο! πήρα κ' εγώ τό Χριστούγεννατικό δώρό μου, κ' άς μήν έβαλ τά παπούτσια μου στο τζάκι.

—'Επειτα, σκουπίζων τόν ιδρώτα τού μετώπου του κ' εξαπλώνόμενος εις τά θερμά σεντόνια του, προσέθετο:

—'Είνε όμως αλήθεια, ό τι με τή ζέστη που κάνει σ' αυτό τόν διοικέτερο, τά παιδιά δέν πρέπει να θάζουν τά παπούτσια τους στο τζάκι, για να τά γεμίξη ο μικρός Χριστός, αλλά . . . στην παραγωνιέρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΤΑ ΓΑ'ΙΔΟΥΡΙΝΑ ΑΥΤΙΑ

Τό όνειρεύτον επαγγελματι

Είς τήν αΐθουσαν τών διαλέξεων του Πανεπιστημίου τής Κορδόβας, ο Ραούλ, καθισμένος εις ύψηλόν σκαμνιον ενώπιον τριπόδος, ζωγραφίζει με ζήλον.

Από τήν έπαύριον τών Χριστουγέννων, ο ήγούμενος τών 'Ιησουϊτών τόν παρουσίασε και τόν έσώστηκε θερμώς εις τόν Πρόταυν, ο όποιος τώ παρήγγειλεν άμέσως τας εικόνας δώδεκα εκ τών νεώτερων καθηγητών, διά να δημοσι-

ευθούν εις τό περιοδικόν επ' εύκαιρία τής ετήσιας άπονομής τών θραβείων. Από μιάς έβδομάδος, ο μικρός μας φίλος έχει αναλάβη τά καθήκοντα του τακτικού ζωγράφου του Πανεπιστημίου και διέρχεται ολοκλήρους ήμέρας πρό του όκρίβαντος, ένθ παρελαύνουν τά μοντέλα του, οι καθηγηταί δηλαδή, οι όποιοι, μεταξύ δύο μαθημάτων, έρχονται να ποζάρουν. όλίγας

Ο Ραούλ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν διά νάντιγράφη πιστώς τά χαρακτηριστικά... (Σελ. 246, στ. α')

στιγμάς, ΟΡαούλ, εργάζεται συντόμως.

Από τώρα θάπει κανείς, καρτωμένα εις τόν τοίχον με, π υ ν έ ζ ε ς, δέκα εικόνας τελειωμένας.

Η παράδοξος ιστορία του δεκατριετούς καλλιτέχνη, ο όποιος έπεσεν από τά ύψη τών 'Ανδεων μ' έν άεροπλάνον κ' έξωγράφις τόν καλά, είχε διαδοθή εις τήν πόλιν, και οι καθηγηταί, έπισκεπτόμενοι τό εργαστήριόν του, εύχαριστάς συνομίλουν μαζί του.

Ο Ραούλ ήτο κατευχαριστημένος από τήν νέαν του θέσιν και, άπορροφημένος από τήν εργασία, δέν έσυλλογίζετο σχεδόν πλέον τόν νέον του φίλον, τόν άερόπορον Καριέτ, ο όποιος είχε αναχωρήση διά τό Βουένος-'Αΰρες, όπου νέαι έορταί και νέαι τιμαί τόν έπεριμεναν.

—'Αν ιδής, ότι δέν τά καταφέρνεις, (') τώ είχεν ειπή ο καλός νέος άναχωρών, έλα να με βρής εις τό Βουένος-'Αΰρες. Πάντα θά έρω να σε χρησιμοποιήσω, φάνει, έννοσιταί, να με διορίσουν και μένα στή Στρατιωτική Σχολή, πράγμα που δέν είνε και τόσο βέβαιον . . .

'Αλλ' ο Ραούλ δέν έσυλλογίζετο προς τό παρόν να έπωφεληθή τής προστασίας του άερόπορου, ούτε καν τής μικράς δόξης που άπέπληκτε, συμμερισθείς τόν τελευταίον του άθλον. Η χαρά του ήτο τώρα μεγάλη που ήμπορούσε να εργάζεται εφ' ζωγράφος, τό όπιόν ήτο άνεκάνθη ή κλίσις του, ο πόθος του, τό όνειρόν του. Δι' αυτό έπρεπε να τόν έδέλεπε με

(*) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλ. σ. 288.